

vézelay

Bij het opruimen van mijn bureau, dat zo af en toe moet gebeuren wil ik niet omkomen in papier, snoertjes, koptelefoons, pennen en koektrommeltjes, stuitte ik op een foto van de kathedraal van Vézelay, een van de mooiste kerken die ik ken. De architectuur, de kleur van de bouwstenen, de lichtinval, de gewijde soberheid, het zijn elementen die mij altijd weer ontroeren. De klim naar de hooggelegen kerk is een piepkorte pelgrimstocht met een gegarandeerde beloning op de terugweg, met dank aan de plaatselijke horeca.

Op de foto staat tussen de houten stoelen een oude non in een blauw kleed. Met een stok in de hand controleerde ze die dag of de stoelen recht stonden. Waar dat niet het geval was zette ze die met behulp van de stok in lijn. Ze deed dat vriendelijk knikkend maar onverbiddelijk; zat er iemand op een

scheefstaande stoel, dan werd die persoon geacht op te staan en te wachten totdat de zuster met haar stok tevreden naar de volgende rij ging. Ik had er verbaasd en ook een beetje meewarig naar staan kijken. Natuurlijk, Ordnung muss sein, maar uit wat voor beweegreden stond je uren aan een stuk in een kerk stoelen te schuiven? Zou ze de regels hebben overtreden? Honderd uur taakstraf vanwege het laten struikelen van moeder overste die haar betrapte op een avondje Netflix? De non zag er in het geheel niet ongelukkig uit. Ze deed haar werk alsof er in de wereld niets anders toe deed.

En misschien zit 'm daar wel de crux. Wie ben ik, net als iedereen op deze aarde vooral gericht op doel, nut en effectiviteit, om het werk van de non te beoordelen als onzinnig? Hoe jaloers ben ik stiekem op haar, zoals ze daar in alle eenvoud en toewijding met die stoelen in de weer is. Vermoedelijk niet denkend, geen zin of inzicht zoekend, maar gewoonweg samenvallend met de rechtlijnigheid van het bestaan.

En wie past dan de meewarigheid?